

Strona pozwana: Agencja ds. Współpracy Organów Regulacji Energetyki (ACER)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności wydanej w sprawie z odwołania A-001-2017 (consolidated) decyzji komisji odwoławczej pozwanej z dnia 17 lutego 2017 r. dotyczącej oddalenia wniosku skarżącej o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta oraz
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia art. 11 regulaminu postępowania przed komisją odwoławczą pozwanej oraz naruszenie art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, ponieważ komisja odwoławcza niesłusznie zaprzeczyła istnieniu uzasadnionego interesu skarżącej w wyniku postępowania odwoławczego.
2. Zarzut drugi dotyczy naruszenia art. 296 ust. 2 TFUE (poważne uchybienie w zakresie uzasadnienia)
3. Zarzut trzeci dotyczy naruszenia prawa do bycia wysłuchanym, ponieważ komisja odwoławcza nie doręczyła skarżącej stanowiska pozwanej w przedmiocie wniosku skarżącej o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta.

Skarga wniesiona w dniu 27 lutego 2017 r. – Torné/Komisja

(Sprawa T-128/17)

(2017/C 129/41)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Isabel Torné (Algés, Portugalia) (przedstawiciele: adwokaci S. Orlandi, T. Martin)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji odmownej z dnia 16 kwietnia 2016 r. w sprawie jej wniosku o ustalenie stopy wzrostu jej uprawnień emerytalnych i wieku emerytalnego;
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca kwestionuje w niniejszej sprawie decyzję zawierającą dorozumiane rozstrzygnięcie odmowne w sprawie jej wniosku o wydanie wcześniejszej decyzji dotyczącej niektórych stałych i niezmiennych czynników przy obliczaniu jej uprawnień emerytalnych. Skarżąca twierdzi, że dorozumiane odrzucenie jej wniosku stanowi wstrzymanie się od podjęcia działań przewidzianych w regulaminie pracowniczym, a zatem jest aktem niekorzystnym w rozumieniu art. 90 regulaminu pracowniczego.

Jeśli chodzi o czynniki służące do obliczenia jej emerytury, skarżąca kwestionuje również praktykę Komisji polegającą na przyjęciu, że przeniesienie z urzędu członka personelu tymczasowego, o którym mowa w art. 2 pkt f) warunków zatrudnienia innych pracowników do innej agencji Unii Europejskiej wiąże się z zawarciem nowej umowy, odrębnej od poprzedniej, co świadczy o braku ciągłości kariery tego pracownika, a więc powoduje konieczność zastosowania nowych przepisów regulaminu pracowniczego dotyczących emerytury.

Skarga wniesiona w dniu 2 marca 2017 r. – Argus Security Projects/Komisja i ESDZ

(Sprawa T-131/17)

(2017/C 129/42)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Argus Security Projects Ltd (Limassol, Cypr) (przedstawiciele: adwokaci T. Bontinck i A. Guillerme)

Strona pozwana: Komisja Europejska, Europejska Służba Działań Zewnętrznych

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności wydanej przez Komisję decyzji w sprawie kompensowania kwoty 52 600 EUR, zawartej w piśmie z dnia 13 lutego 2017 r.;
- stwierdzenie nieważności wydanej przez Komisję, działającej na rachunek księgowego ESDZ, decyzji w sprawie kompensowania kwoty 41 522 EUR, zawartej w piśmie z dnia 15 lutego 2017 r.;
- stwierdzenie nieważności wydanej przez Komisję, działającej na rachunek księgowego ESDZ, decyzji w sprawie kompensowania kwoty 6 324 EUR zawartej w piśmie z dnia 28 lutego 2017 r.;
- obciążenie Komisji Europejskiej i ESDZ kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”). Zdaniem strony skarżącej przyjęcie jednostronnych decyzji w sprawie kompensowania, jakimi są zaskarżone decyzje, w kontekście umownym i gdy druga strona umowy wniosła powództwo o ustalenie odpowiedzialności umownej przed właściwym sądem wskazanym w umowie, należy uznać za bezprawne i niezgodne z art. 47 karty.
2. Zarzut drugi dotyczący braku właściwości Komisji Europejskiej i Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych (ESDZ), aby przyjąć decyzje w sprawie kompensowania w ramach umownych. Strony pozwane przekroczyły swoje uprawnienia, korzystając jednostronnie z uprawnień w celu zakończenia sporu o charakterze umownym, a zatem należy stwierdzić nieważność zaskarżonych decyzji ze względu na brak właściwości podmiotu, który je wydał.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia art. 80 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii (zwanego dalej „rozporządzeniem finansowym”). Strona skarżąca jest zdania, że ze względu na to, iż postępowanie przed belgijskim sądem nadal się toczy, księgowy Komisji nie mógł zgodnie z prawem stwierdzić, że sporna wierzytelność jest pewna, o określonej wartości i wymagalna. Ta ostatnia nie spełnia zatem przesłanek określonych w art. 80 rozporządzenia finansowego i w konsekwencji nie może być kompensowana.